

РЕШЕНИЕ

№ 202

гр. София, 12.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 18.12.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10581** по описа за **2020** година докладвано от съдия Полина Якимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228 от АПК, вр.чл. 63, ал. 1, изр.2-ро от ЗАНН.

С решение от 25.09.2020 г., постановено по н. а. х. дело № 8254/ 2020г. по описа на Софийски районен съд, НО, 95 състав е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-290/ 09.06.2020г., издадено от заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което спрямо Застрахователно дружество [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лв. за нарушение по чл.496 ал.2 вр. ал.1 КЗ.

В срока и по реда на чл. 211, ал.1 от АПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН решението е обжалвано от санкционирания застраховател. С касационната жалба се релевират основанията по чл.348, ал.1, т.1 и 2 НПК - нарушение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Касаторът поддържа, че нарушението не е извършено в условията на повторност, че датата на извършването му е неправилно определена, че съставянето на процесния АУАН е в нарушение на чл.34 ЗАНН. Позовава се и на чл.28 ЗАНН.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град касаторът не се представлява.

Ответникът чрез юрк. Г. оспорва касационната жалба включително в подробни писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за нейната неоснователност.

Съдът, като провери служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, съответствието на решението със съществените процесуални правила и материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Касационният контрол за правилност на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Според задължителните за тази инстанция фактически установявания на СРС на 04.06.2019 г. пред ЗД [фирма] е заведена претенция № [ЕГН] на основание договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите по повод настъпило застрахователно събитие – ПТП, при което са причинени неимуществени вреди. На датата на завеждане на претенцията са представени доказателства, необходими за установяване на основанието и размера на претенцията, включително данни за банкова сметка, по която да бъде изплатено обезщетението. С писмо изх. № НЩ-4795 от 21.06.2019 г. по описа на ЗД [фирма] от увреденото лице са изискани допълнителни доказателства, които са постъпили при застрахователя на 21.08.2019 г. След цитираната дата документи, относими към определяне на обезщетението по основание и размер, не били изискани/съответно не са предоставени. От дружеството е изплатено застрахователно обезщетение на 13.02.2020г. За така установеното бил съставен АУАН и въз основа на него - обжалваното наказателно постановление.

В АУАН липсва повдигнато фактическо и юридическо обвинение за повторност.

Правилен е изводът на СРС, че от събраните по делото доказателства безспорно се установява извършеното от застрахователя нарушение. НП е издадено от компетентен орган, в хода на административнонаказателното производство не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, ограничаващи правото на защита на нарушителя, а материалният закон е приложен правилно.

Настоящият състав на АССГ е давал израз на позицията, че не е в унисон с принципните правила на административнонаказателното производство, едва при издаването на наказателното постановление да се сочи за първи път нов факт с правно значение, при това известен още към времето на образуването на административнонаказателното производство на органите на последното, явяващ се квалифициращ на самото деяние, наред с което обуславящ и по-тежка наказуемост от гледна точка на осъществения състав на административно нарушение, а именно, че се касае за "повторно нарушение" по смисъла на § 1, т.51 от Допълнителните разпоредби към КЗ – така реш. по к н а х дело № 10271/2015г. В практиката на АССГ като касационна инстанция преимуществено се застъпва тезата, че "повторността" не е квалифициращ белег на деянието, а единствено има отношение към определянето на санкцията за извършено административно нарушение. Настоящият съдебен състав

преценява да съобрази това преобладаващо разбиране с цел уеднаквяване практиката на АССГ.

Споделят се и доводите на СРС за законосъобразност на наложеното наказание. Чл. 496, ал. 2 от КЗ установява задължение за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" в срок не по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл. 380 КЗ пред застрахователя, сключил застраховката „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, или неговия представител - в случая в тримесечен срок, считано от 04.06.2019 г., когато претенция № [ЕГН] е предявена. ЗД [фирма] е изплатило застрахователно обезщетение в размер на 10 000 лв. по банкова сметка на К. К. на 13.02.2019г., което е близо пет месеца след законоустановения срок, поради което наложеното наказание е законосъобразно и отговаря на целите на наказанието определени в чл. 12 от ЗАНН.

Неоснователно е оплакването на касатора за неправилно определяне на датата на извършване на нарушението. Доколкото нормата на чл.496 КЗ предвижда срок не по-дълъг от три месеца от предявяване на претенцията за произнасяне от страна на застрахователя, то датата на извършване на нарушението е определена правилно, като деня, следващ изтичането на този срок.

Неоснователно е и оплакването на касатора за нарушаване на срока по чл.34, ал.1, изр.2 ЗАНН. Извършването на нарушението е установено въз основа на изискани от застрахователя писмени доказателства, представени от него в КФН с писмо вх. № 91-02-104/14.02.2020 г. Именно от 14.02.2020г., когато са представени всички относими към конкретния случай доказателства започва да тече срокът по чл.34 ЗАНН за съставяне на АУАН. В случая той е съставен в тримесечния срок по чл.34, ал.1 ЗАНН, а НП – в шестмесечния срок по чл.34, ал.3 ЗАНН.

Не е налице маловажен случай по чл.28 ЗАНН. Неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, като се съобрази характера на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и своевременно удовлетворяване на вземанията на застрахованите лица. Освен това в конкретния случай се касае за повторност, а не за инцидентност при неизпълнение на едно и също по вид задължение.

В обхвата на проверката по чл.218, ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН съдът намира решението за валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В отсъствието на отменителни основания по чл.348, т.1, т.1–2 НПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, касационната жалба следва да се отхвърли, като оспореното с нея решение бъде оставено в сила съгласно чл.221, ал.2, пр.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника по касация, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, XVII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 25.09.2020г., постановено по н. а. х. дело № 8254/2020г. по описа на Софийски районен съд, НО, 95 състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисията за финансов надзор юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: